

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 693

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

5 gener 1935

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

De cara al 1935

L'any que ens ha deixat pot considerar-se un any catastròfic des del punt de vista social. Durant els seus dotze mesos l'atur forçós ha anat creixent entre nosaltres, de tal manera que es pot assenyalar Espanya com el primer país, no pas pel nombre d'obriers parats, sinó per la rapidesa del creixement, en les estadístiques de l'Oficina Internacional del Treball. La vida associacionista tampoc no ha donat cap pas encaminat al veritable sindicalisme professional, encara que hagem tingut la sort de veure durant el 1934 l'enfonsada decisiva del socialisme espanyol que, portat per vents negatius i purament revolucionaris, acabava les seves gestes en la primera quinzena d'octubre. I la vida legislativa tampoc no ens ha ofert novetats dignes d'elogi, ja que la tasca dels governs posteriors al bienni ha hagut d'ésser orientada cap a la destrucció de l'obra socialista d'aquest, més que a una obra constructiva i esperançada de bons fruits.

Podrem sortir del 1935 amb menys amargor? Les perspectives no són massa felaques. Manca als governs un pensament d'orientació econòmica; però, en canvi, s'hi troba un desig d'encert, un augment d'esperit conciliador i una bona disposició en molts dels sectors governants. També en el camp sindical comencen a tenir consistència les direccions cap a un sindicalisme autènticament professional i netament d'esperit cristià, que valdria tant com trobar un esperit renovador de la força social que avui majorment commou i preocupa el món. I en la vida legislativa es parla ja francament de la necessitat de comptar amb una Cambra Corporativa i es fan as-

saigs respecte a la implantació d'Estatuts del Treball i reforma dels Jurats Mixtos, la transcendència dels quals hauria d'ésser notada ben aviat dins la vida social espanyola.

Ens podem sentir optimistes? El moment és greu, ja que patim a casa nostra les repercussions de la seriosa crisi del món sencer. ¿Però qui pot fer trontollar l'eficàcia del nostre ideari, l'únic eficaç, l'únic que pot retornar la pau al món mitjançant la pau dels esperits?

Si la vida social no ha estat gens venturosa durant el 1934, en canvi la vida política ens ha ofert les possibilitats del govern d'homes de dreta, de franc esperit cristià, el govern i l'eficàcia dels quals s'hauran de fer més palesos durant l'any 1935. O Espanya retorna a les seves posicions tradicionals i cristianes, o la nostra civilització mor i resta en crisi definitiva i permanent. El llevat de molts segles no es pot liquidar de qualsevol manera. I nosaltres, enmig de la formidable trencadissa de coses seculares nostres que durant els últims anys s'ha produït, hem de girar els ulls cap a la renovació tímidament començada per a prosseguir-la amb l'esforç que calgui fins a tocar-ne les conseqüències ben clarament.

L'any 1934 ens deixa força amargats. ¿Però qui ens veda d'ésser optimistes per a l'any 1935 després dels símptomes que hem indicat? L'optimisme és inherent a l'ideari cristià; i aquest és el nostre. Ara, que el nostre optimisme cal que sigui conscient i ple de responsabilitats, car Déu ha fet els pobles sanables però a condició que ells mateixos posin esforç al seu sanejament i la seva millora.

FANTASIES EVANGÈLIQUES

El fuster de Betlem

PER JORDI ARNAU

Jacob, fill de Matan, de la nissaga de David, ja feia temps que portava a Betlem una vida malaltissa. Josep, el seu fill preferit, minyó llavors de divuit anys, li endolcia els darrers dies de la seva vida, i li portava les aigües d'herbes remeieres amb goma d'ametller i perfumades amb fulles de menta i flors de farigola i de romani; però la tos la portava de temps i amb res no se li estovava el pit. Se sentia morir.

— Josep, fill meu, el meu mal no té remei. Tinc tres fills escampats per aqueixes terres. Abiud és a Jericó, Issatar a Jerusalem, Aquim no sé on para, penso que les fa per algun poble de la vora del Líban, potser a Sidon. Fes avisar els dos primers i vegin ells si troben manera de cercar el tercer. Voldria morir entremig de tots quatre i donar-vos la meua darrera benedicció.

— Pare; Abiud i Issatar ja han d'haver vist el missatger. Déu voldrà que també Aquim pugui arribar en pocs dies. M'han dit si era a Siquem; mai no para gaires dies enlloc; però Déu ens el portarà. Penso que la presència de tots us donarà nova força i el bon temps ajudarà els remeis a tornar-vos la salut.

— No em sabia greu morir si et veiés home i encarrilat a la feina; però ara... què serà de tu?

— No passeu angúnies per mi, pare. Vós sabeu que Ozoel, el fuster de Betlem, ja fa temps que m'ensenya l'ofici. M'agrada la feina i l'olor de la fusta i dels encenalls.

Jacob va moure el cap de dreta a esquerra com qui no queda ben convençut.

— Jo em pensava que se t'eixamplaria l'esperit i que, en comptes d'ajupir-te de cara a la fusta amb les cines a les mans, se't despertaria l'esperit d'empresa i mercadejaries amb els productes de l'ofici. Dóna poc el treball de mans. ;Fuster, un fill de David! ;No seràs pas tu qui renovi la nostra casa caiguda! I no sé què t'hi dirà el teu germà gran que quedarà fet cap de casa. En tot cas, els teus germans t'ajudaran. Deixa't portar, que són experts i ja han vist el món.

Passats quinze dies d'aquesta conversa, tots quatre germans es troben a les espones del llit. ;Ja es veu que és el llit de mort! Jacob respira amb pena i tot just pot dir aquestes paraules:

— Fills meus; Déu us beneeixi com ho faig jo... Estimeu-vos i ajudeu-vos... Josep és el més petit i dolç com un anyellet i us haurà de menester... A les runes del castell de nostre pare David encara hi haurà un lloc per als meus ossos...

Josep va tenir pit de dir:

— Déu us darà l'herència d'Abraham...

La mort va posar fi al diàleg. Els germans van besar la mà no freda encara del pare, es van abraçar uns amb altres i van plorar. L'endemà les despulles de Jacob foren sepultades al castell enrunat de David. Josep tenia bon tremp. El seu dolor no fou des-

compassat ni estrident; però la seva fesomia va quedar esgrogueïda com la d'un malalt.

Tres dies més tard els germans deliberen sobre la sort de Josep.

Abiud, el primogènit, majordom de les aigües sulfuroses que té Herodes prop de Jericó, es vol endur Josep amb ell. Allí li trobarà un lloc i un sou honorós. Herodes sap protegir els qui el serveixen.

Issatar mercadeja amb blat a Jerusalem i no li van malament els negocis. Josep és instruït i sap comptar i als magatzems li farà bon servei fins que pugui anar per ell i es vulgui establir, per exemple, a Gaza, per on passen les mercaderies de l'Egipte.

Aquim és el que té el negoci més arrencat. Compra boscos del Líban, els aterra, i porta les fustes a Tir o a Sidon, on són embarcades cap a Roma. Josep li serà un company de confiança. Si algun dels germans ha de restaurar la casa de David tot fa creure que serà Aquim. A hores d'ara bé podria comprar les runes del castell de la família i fer-hi una estada modesta; però cal confessar que fóra un mal negoci per un que ha de córrer món i no para mai enlloc. Potser més tard, quan tingui la fortuna arrodonida...

Escoltades i debatudes totes aquestes opinions, els tres germans convingueren que la proposta d'Aquim era la més temptadora i invitaren Josep a donar la seva conformitat.

Certament, Josep era mansuet com un anyell en el parlar i en l'obeir; però també ferm i decidit en l'opinar i en el fer i hàbil en el qüestionar. Escoltem la seva resposta.

— Tots vosaltres, germans meus, em deu proveu que m'estimeu i que no oblideu les recomanacions del pare, que sigui en pau. En qualsevol cosa que em maneu sereu obeïts; ara, que jo us prego que no vulgueu tòrcer la meua inclinació. Ni els llocs d'honor a les cases dels reis em plauen ni l'aldarull dels negocis fa per mi. Fa una temporada que faig l'aprenentatge de fuster...

— Mai...

— No.

— De cap manera...

— Escolteu-me fins al capdavant, bons germans meus. El nostre pare David d'humil pastor va passar a rei. Déu té providència de nosaltres i ens porta on Ell vol. Jo us prego per la bona memòria del nostre pare que no m'obligueu a deixar Betlem on encara sento l'escalfor paternal. A casa d'Ozoel acabaré l'aprenentatge. Si Déu em vol portar al costat d'Aquim, l'ofici no m'ha pas de destorbar per res; s'adiu ben bé amb el negoci de la fusta. Jo tinc el deure d'obeir-vos i aniré on em vulgueu portar; però jo us prego que em doneu ara aquesta prova d'amor. Déu m'allunya dels sorolls i de les ambicions terrenals, no vulgueu forcejar els designis de Déu.

Aquim féu per resposta:

— Josep! Ets massa pacífic i el món és dels va-

lents. No trobo bé la teva resolució; però no crec que t'hàgim d'obligar a allò que no et ve de gust. No et passa l'edat i podem creure que amb el temps mudaràs de parer. A nosaltres sempre ens trobaràs. No serem mai per tu uns mals germans. ¿No us sembla?

— Prou que anirà veient el que més li convé — féu Issatar.

— L'experiència el guiarà bé prou — féu Abiud.

— Jo no sóc sinó un humil servidor vostre i, encara que germà, em crec amb les obligacions d'un fill. No vull pas posar la meua voluntat per sobre els vostres designis, sinó deixar solament lliure els voler de Déu. Jo quedo agraït a la vostra condescendència; aquí em trobareu sempre que de mi vulgueu alguna cosa. Parlant d'una altra cosa: ¿què sabeu dels nostres cosins Joaquim i Anna i de la petita Maria?

Ara li tocava respondre a Issatar:

— Nosaltres estem de dol i ells de gran festa; com si fos un casament. Sabeu, la petita Maria? No té sinó cinc anys i un dia d'aquests l'han consagrada al Temple. Han d'haver vingut de Natzaret tota una collada com si es tractés d'una boda. Així ho vaig sentir dir a Jerusalem. Jo mateix hi era convidat. Bah! Si jo fos el pare no m'hauria desfet així com així d'una tan petita criatura.

— Ni jo. — Ni jo — digueren a cor Abiud i Aquim.

També Josep hi va dir la seva:

— Hi ha moltes maneres de veure les coses. Hi ha qui sempre les mira de cara a baix; però mirant enlaire es veuen diferents. Jo he sentit dir, Joaquim mateix m'ho havia dit alguna vegada, que Maria no tenia altra cosa al pensament que servir al Temple i educar-se allí.

— Què saben les criatures...!

— I tal...!

— I tal...!

— Com ho dieu vosaltres: què saben les criatures! Però elles poden també sentir la veu de Déu. I també els pares. Per això jo us deia que les coses tenen molts caires i que mirant la voluntat de Déu... Coneixeu bé prou Joaquim i Anna. Sabeu com serveixen Déu sense cap mena de mires terrenals, com han repartit la meitat dels seus béns entre els pobres i el Temple i com porten una vida amagada i austera. I no és que que no estimin la seva filla; però si han cregut que Déu la vol, se'n desfan i la consagren al servei del temple i en fan gran festa, d'aquest tan costós sacrifici. Diuen que Anna li preguntava a la petita Maria: "Què voldries ésser?" i que la petita Maria responia: "Mare, si Déu em deixava escollir, m'agradaria ésser la minyoneta de la mare del Messies". No digueu, que és una bella resposta.

Abiud riu de l'acudit i Josep continua:

— Ja sé què vols dir. Ella és filla de David i pot aspirar a ésser mare del Desitjat; però, ¿qui tindrà tanta gosadia d'un tal desig? Un cor humil i senzill en té prou amb servir en l'infim lloc. Jo sóc fill de David i fuster i quan somnio el Messies, cosa que em passa sovint...

Abiud trenca la conversa:

— Jo somnio que sóc el majordom del rei d'Israel com Josep de Raquel ho fou del Faraó d'Egipte.

I Issatar:

— I jo que sóc el general de les seves armades com Joab en els temps de David.

I Aquim:

— I jo el constructor de totes les obres ordenades pel gran Rei com ho és Pomponi de Cèsar August.

I continuà Josep:

— Ja són bells somnis aquests; però no tinc coratge per tan altes coses. Jo només somnio que com a fuster que sóc la seva mare m'encomana que li faci el bressolet.

Els altres tres tres esclafiren a riure i Abiud, en nom de tots, respongué:

— Sempre seràs poca cosa, Josep.

Els germans partiren cada u a la seva feina i Josep, a casa d'Ozoel, va acabar l'aprenentatge i, si alguna vegada li fou manat que fes algun bressol, sempre pensava en el que hauria de bressolar l'infant Rei d'Israel que no podia trigar a venir.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE CATALUNYA SOCIAL?

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei. Useu sempre:

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALCIDIA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insostituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Dom Marcet i Dom Ubach

PER R. RUCABADO

Un soroll particularment grat a la meua orella es destacava en el conjunt d'harmonies delicadament combinades amb esplendents visions, que formen el film sonor *Montserrat*, de Porchet, M'acuito a dir, per a fer d'aquesta pel·lícula en un mot un entusiasta elogi, que he vist realitzat en bona part el somni d'una pel·lícula montserratina que una vegada em vaig entretenir a imaginar lliurant-lo als lectors d'aquesta revista (1). El sol defecte que trobo al film de Porchet, l'ésser curt. Un film de Montserrat per a contenir la totalitat de la seva significació religiosa, popular i cultural no pot baixar d'una hora, almenys, de projecció. Caldria posar-hi les peregrinacions, els grans aplecs montserratins, la història, l'expansió del nom i del culte de la Verge de Montserrat en el món, i no deixar enfora l'obra magna de Montserrat a Jerusalem, l'elaboració a *Terra Santa*, de la gran *Bíblia catalana monserratina*. Hi ha feina a fer per altres cineastes. Aquell so dolç, al qual revinc, no són les cantúries dels escolans, que semblen eixir de les finestres de tot el Monestir i de totes les roques i afraus de la muntanya. No són les boques de l'escolania entonant en primer pla el Virolai. No és l'orgue ni la veu del Pare Abat i els oficiants i els monjos en els recitals i chors de la missa de pontifical, moment admirable i culminant del cinegrama. Aquell so especialment dolç i commovedor a la meua ànima és el gemec de la màquina d'impremta del Monestir. L'escena dels monjos treballant de caixistes i maquinistes a la tipografia del santuari, la visió de la biblioteca, la presentació a la pantalla dels millors llibres i treballs d'art d'aquella impremta monacal (i encara hi manca la visió clàssica del monjo decantat sobre els volums a un pupitre de l'*Scriptorium*!) tot això parla amb una especial eloqüència, i la vista de la "Planeta" fent córrer els motllos i baixant del marcador els fulls que a l'altra banda el frare mestre impressor recull i examina, llançant la màquina a cadascun aquell lleu i sagrat gemec de part, és una plena sensació exquisida, grata als sentits, a l'intel·lecte i a l'ànima.

Perquè els fulls i els llibres davallaran de la muntanya com l'aigua pura de la neu, davallaran en rajolins i corrents de veritat i de bondat i gràcia. D'uns d'aquells llibres de la claríssima font montserratina volia parlar avui, però és just que comenci per un tribut d'honor i agraïment. La desfilada de visions de la muntanya santa que hem pogut veure en el film, en fer-nos ressorgir davant dels ulls la figura del Pare Abat Marcet, ens l'han plantat també davant nostre com a subjecte creditor a un especialíssim aplaudiment. La Providència amorosa, per mitjà de Maria la intercessora celestial, permet per gran consolació de Catalunya que simultanis als misteris de dolor que hem de resar i patir, els misteris de glòria de Montserrat puguem cantar-los amb veu plena. Mentre plorem per tantes destruccions i deshonors, podem també dir mercès pels beneficis espirituals que Déu permet com per miracle congriar-se, talment núvol de maig, en els cimalts de la muntanya beneïda. Montserrat és un santuari en l'apogeu de

la vida i de la influència popular, i un monestir en plèthora d'activitats fecundes. La comunitat benedictina guardiana de la Moreneta, pot, gràcies a Déu, desenrotllar les seves santes feines com als grans monestirs medievals. Si ara no cal als monjos com antany fer treballar la terra, poden concentrar-se millor en els fèrtils conreus de la vida religiosa i litúrgica, el cant, les ciències i les arts. I això ho fa Montserrat a mans plenes. Les grans èpoques històriques en les nacions i en els monestirs es refereixen al nom d'un monarca o d'un abat, i per això aquesta present època de glòria montserratina i catalana, que per molts anys duri, es referirà ja per sempre més en les cròniques com l'època de l'Abat Marcet, nom providencial al qual s'hauran d'articular i pels anys del qual s'hauran de datar reformes, engrandiments, millores, fundacions, institucions i edicions. Val la pena de repassar, ni que sigui d'un vol, els fruits de Montserrat aquestes darreres anyades que presideix amb mitra Dom Antoni Marcet, el bàcul del qual floreix roses i llibres. Les obres interiors del monestir, les edificacions noves, claustre, refetor, la reinstal·lació de la biblioteca, l'*scriptorium*, els museus... Ja sé que és l'obra conjunta d'una comunitat de caps de brot, on floreix un roser o un pomerar de fruits selectíssims, també en l'hort monacal a un temps mateix nascuts, una generació que ajunta els noms de Dom Sunyol, Dom Albareda, Dom Riera, Dom Junqué, Dom Obiols (aquests dos ajuntats al cel, ¡ai, com altres!, perquè la generació aquesta ja té sants i àngels) Dom Ramon i Arrufat, Dom Salvany, Dom Busquets i altres tants, portarà el nom en els llibres, de la generació de l'abat Marcet, en qui per iniciativa o per foment, per comprensió o per permissió, per voluntat o per govern totes les obres de la comunitat seran denominades. Tots hem vist la reforma magnífica de l'exterior del monestir, l'enderroc de construccions velles i inútils, les grans esplanades, els garatges, l'eixamplament de la carretera per permetre el pas i evolució dels autòmibus, vaixells dels moderns romiatges. Tots heu vist encara els projectes de l'acabament de la façana del monestir i dels cloquers. També li abonarà la història les grans obres ferroviàries (encara que sigui amb recel dels esperits amants de la contemplació, i jo m'hi compto) que faciliten els accessos i escurcen les distàncies tal volta a canvi de fer perdre encisos i vulgaritzar abscondits recessos de soledat. (Cal, però, resignar-nos-hi, perquè l'accés de les multituds excursionístiques i turístiques a Montserrat compleix un fi providencial que a nosaltres no ens toca judicar; portar gentades a Montserrat, àdhuc si són profanes, és portar-les a que esguardin i a que les esguardi la Mare que és Mare de tots i no exclusiva nostra, mare de tantes ovelles que convé salvar.) L'esplet d'aeris i funiculars que s'enfilen per timbes i penyals i que s'envolen als cims en increïbles salts mecànics, podrien dur a les rodes i als cables, per data cronològica, el

(1) *La veritable estètica del cinematògraf*. CATALUNYA SOCIAL, núm. 457, 22 març 1930.

nom de l'abbas Marcet, tal com a Roma fins els maons i els canals de zinc del Vaticà duen els noms del sobirà pontífex que presidí la construcció o la reforma.

Però d'una manera singular l'escut abacial del Pare Marcet podria posar-se damunt de tots els records de les grans festes i celebracions litúrgiques, que han donat a l'abadia de Montserrat nom entre els liturgistes i els amics de la música sagrada. Montserrat és una escola de música i de cant, i el gran mestre gregorianista del monestir ja és tan gran i amb ales tan poderoses que ha volat a altres terres a portar-hi la veu de la ciència i la disciplina. Dom Gregori Sunyol, arrabassat de Montserrat pel cardinal benedictí Dom Schuster, ensenya avui el més formós dels cants als escolans, els monjos, els clergues, els laics i el poble de Milà de Lombardia.

Les festes jubilaris de 1931, celebraren el novè centenari de la fundació del Monestir. Els dos grans llibres del P. Anselm Albareda que sortiren amb ocasió de l'efemèride (tothom sap que Dom Albareda fou com arxiver amatentíssim l'iniciador i advocat del jubileu) ço és la *Història de Montserrat* (2), i *L'Abat Oliva* (3), homenatge al remot fundador, presidirien la producció bibliogràfica montserratina eixida de l'*scriptorium* i de les premses dalt del serrat establertes si tota aquesta producció, exquisida i nombrosa com no n'hi ha idea (i les visions del film, on aparegueren impressions en caràcters xinesos n'és testimoni) no fos ja presidida per la carena majestuosa que en les llibreries formen els deu volums fins ara eixits a llum de la *Bíblia* de Montserrat (4), els dos últims dels quals motiven, com ja he dit, el meu present article. Els noms de la present capçalera no signifiquen eclipsi ni oblidança de ningú; ni els coneix tots, ni de tots puc recordar-me, els autors que perpetuen en les cel·les i les premses de Montserrat les glorioses tradicions de la paciència benedictina esmerçada en la composició, la il·lustració, la decoració, la impressió i el rel·ligat, així com en la creació intel·lectual, la recerca científica, l'exploració bibliogràfica i la traducció. Dues obres recentment rebudes, mostra de la copiosa producció simultània amb la *Bíblia*, esmentaré com a fruita de l'hort montserratí, bona per a la gent d'estudis i bona per al poble, l'exquisit i humaníssim llibre de la *Consideració* de Sant Bernat (5), i la novíssima edició del *Missal del poble* (6).

* * *

Crec que ningú no s'ofendrà si aquests dos noms, Marcet i Ubach, els enlairo per destacar-los de l'emèrita confraternitat de la muntanya serrada, el primer com a síntesi de la generació brillant i gloriosa que li pertoca presidir, el segon com a promotor i treballador principal en l'obra més singular i més poderosa de la monarquia abacial del P. Marcet, la *Bíblia* catalana. Dom Bonaventura Ubach, sense minva dels altres eximis col·laboradors hellenistes i hebraïstes, és el mestre de tots, i ningú no gosarà regatejar l'homenatge al monjo, a l'orientalista, al professor i al viatger i explorador intrèpid. És la figura principal i en certa manera la personificació de la *Bíblia* de Montserrat, a la qual aporta la ciència i la paciència il·limitades de l'investigador situat en la Terra Sagrada que és l'escenari de la història bíblica, terra que ell estima, coneix, regira i ressegueix a fons. Dues grans tasques són assignades al P. Ubach, la

traducció hebraica i la il·lustració. Els dos volums la ressenya dels quals deviem, són l'*Evangelí de Sant Joan i les Actes dels Apòstols*; versió del grec i comentari extensíssim i profund del P. Riera (7) i l'*Èxode i el Levític. Il·lustració*, pel P. Ubach (8). No s'ofengui el preclar hellenista i madur teòleg Dom Jordi M.ª Riera que ajorni el comentari, si goso anomenar comentari la ressenya d'un llibre altíssim feta extramurs de la ciència per un periodista absolutament desarmat. La recensió de l'*Evangelí del Logos*, l'*Evangelí de l'Esperit*, que ens baixa de Montserrat com nova àliga entre núvols, és per a hores més calma i de major lleure contemplatiu. Perdoni'm ell i perdoni qui en tingui poder, perquè dedico l'hora actual nadalenca a l'exultació una mica infantil davant d'aquestes coses que plauen als infants com són les imatges, i davant d'una llaminadura d'esperit tan temptadora com el poema de les imatges del Mont Sinai. Poema gràfic d'un monjo que va néixer a posta per a realitzar aquest complex de concordàncies, contrastos i misteriosos paral·lels, que lliguen el Sinai amb Montserrat, home providencial que ens apareix com un devotíssim ermità de totes dues muntanyes santes.

L'Èxode té per centre el Sinai, objecte dels amors i dels estudis del P. Ubach, de tota la seva vida d'estudiant i explorador bíblic. Fa vint anys que hi emprengué el primer viatge, i de llavors dues vegades més ha fet el dur itinerari i l'àrdua ascensió a la muntanya de Moisès i Elias. El fruit de l'excursió primera el donà en aquell llibre *El Sinai, Viatge per l'Àrabia Pètreea cercant les petjades d'Israel* (9), llibre deliciós, que hem rel·legit ara amb singular encís i que hom ha de tenir novament davant dels ulls en estudiar amb voluntat el volum de la versió i el

(2) Dom Anselm M. Albareda. *Història de Montserrat*. Vol. de 410 pàgs., il·lustrat i rel·ligat. Any jubilar 1931.

(3) Dom Anselm M. Albareda. *L'Abat Oliva, Fundador de Montserrat*. Vol. de 360 pàgs. Amb la fotografia de l'estàtua de l'Abat Oliva per En Josep Llimona i caplletres de Dom Martí Canyís. Any jubilar 1931.

(4) V. els meus articles de CATALUNYA SOCIAL: *La Bíblia de Montserrat*, núm. 26, 28 agost 1926; *L'Èxode* del P. Ubach, núm. 357, 31 març 1928; *El Pentateuc en català*, núm. 381, 15 setembre 1928; *Sant Pau a Montserrat*, número 408, 6 abril 1929; *Les imatges del Gènesi*, núm. 441, 23 novembre 1929; *Fills de Sant Pau*, núm. 498, 31 gener 1931. També: *Terra Santa a la vista*, núm. 395, 28 desembre 1926.

(5) Sant Bernat. *De la consideració. A Eugeni III, Papa*. Versió catalana per Dom Ambrós M. Busquets. Biblioteca Monàstica, vol. X, 368 pàgs. Monestir de Montserrat, 1934.

(6) *El Missal del Poble*. Publicació del Monestir de Montserrat. Volum rel·ligat amb la part invariable de la Missa, i fascicles separats per dominiques i festes amb les part variables (impresos en paper del color litúrgic corresponent).

(7) *La Bíblia*. Versió dels textos originals i comentari pels monjos de Montserrat. *Evangelí segons Sant Joan. Actes dels Apòstols*, per Dom Jordi M. Riera. Vol. de 458 pàgines, rel·ligat. Monestir de Montserrat, 1933.

(8) *La Bíblia*. Il·lustració pels monjos de Montserrat. *L'Èxode. El Levític*, per Dom Bonaventura Ubach. Vol. de 345 pàgs., rel·ligat, amb nombrosíssims gravats i una làmina fora de text, en fototípia. Amb un mapa en colors en el text i el mateix mapa fora text per a facilitar les consultes. Monestir de Montserrat, 1934.

(9) P. Bonaventura Ubach, O. S. B. *El Sinai. Viatge per l'Àrabia pètreea cercant les petjades d'Israel*. Vol. de 367 pàgs., amb nombrosos gravats fora text, la major part fotografies de l'autor, i un mapa fora text a dues tintes. Pròleg del Dr. Mn. Jaume Collell, Canonge de la Catedral de Vich. Oliva, impressor. Vilanova i Geltrú (Barcelona), 1913.

volum de la il·lustració de l'Èxode. El P. Ubach té una vocació desèrtica i sinaítica, i arriba a fer estimar el Sinaí i el Desert. Estimar vol dir gaudir de les bel·leses i els misteris, i patir de les dificultats i els perills. En els perills i en els misteris evoca l'admirat viatger i fa admirar la grandesa i la majestat del llibre sant, que tingué en aquells privilegiats indrets un dels seus més sublims escenaris, solament comparable amb els escenaris de l'Evangeli, perquè el Sinaí és el moll de l'os del Vell Testament, i és el *pendant* i el misteriós germà del mont Calvari.

Moltíssimes analogies i totes transcendents enllacen el Sinaí amb Montserrat, i el Pare Ubach es plau a descobrir-les àdhuc sense explícitament assenyalar-les. El Sinaí, com Montserrat, té figura de serra i algunes vistes són prodigiosament semblants. S'aixeca de sobte de la plana i és de dalt estant com un bosc de muntanyes. Té un monestir, Santa Caterina, celeberrim en la història bíblica (la mansió que fou del *Codex Sinaiticus*), té moltes ermites, i d'una manera especial és honorada la Santa Verge, la *Theótocos*, reina de la muntanya, a la qual es ret un culte antiquíssim en la capella de l'Esbarzer o *Bar-dissa Incombustible*. Dita capella és el lloc del *seyal* que cremava sense consumir-se des d'on Yahué parlà a Moisès, pastor d'ovelles en l'Horeb, ordenant-li l'alliberació del poble d'Israel i el retorn allí mateix per a adorar-lo: i els teòlegs han vist des de temps remotíssim en l'esbarzer ardent sense cremar-se una figuració mística de Maria Verge i Mare de Déu. L'estampa grega, record del Sinaí, imatge popular ingènua, que publica el llibre de 1913, sembla a primera vista una de les velles estampes de Montserrat. L'una i l'altra muntanya s'ofereixen a la comparança i el contrast. Si el Sinaí és el teatre de la manifestació de Yahué Déu, el Senyor de l'Antic Testament promulgador amb majestat del Codi de les dues taules i els Deu Preceptes de la Llei, la *Tora* fonamental, el Montserrat maternal i amorosa reproducció mística del Calvari, en el mateix sentit que diem que Sant Francesc és reproducció vivent de Crist, és el tron de Maria, el més august tron natural de Maria que hi ha al món, configurat per la natura i prefigurat per la Providència, i és, per tant, un tron de la llei de Gràcia, un tron de la Caritat, flor, essència i sentit del Nou Testament. Per això la Bíblia montserratina porta l'escut que combina els símbols dels dos Testaments. Les lletres *Charis* en grec penjades de la creu damunt la inscripció hebrea de la *Tora* en les dues taules de pedra.

Dom Bonaventura Ubach per servir Déu és, ultra hebraïsta i arabista, artista notable en la fotografia i el dibuix. L'únic retret que li faríem és la modèstia exagerada, que ens ha donat feina en aquest volum, com ja ens la donà en el primer volum de la Bíblia il·lustrada. ¿Per què no posar al peu de les imatges el nom d'autor? L'identificar l'obra pacientíssima del Pare Ubach ens ha fet esmerçar unes hores en senyalar una per una, valent-nos de l'índex d'autors, guia única, les 278 fotografies, els 20 diagrames, mapes i dibuixos diferents sortits de les seves mans. No cal dir que aquesta obra ingent és el nucli de la documentació del volum, que entre l'obra pròpia i les necessàries aportacions d'altres autors i fonts, omple 164 pàgines gràfiques i altres 164 de comentari a la il·lustració amb la seva adaptació al text sagrat. Entre il·lustracions pròpies i les reunides de diversos orígens i autoritats, no hi ha verset dels dos llibres sants amb especial interès, que no tingui

al costat una documentació gràfica completa, suficient, precisa, i sobretot autèntica. Aquesta autenticitat de la informació gràfica dóna a la Bíblia de Montserrat un valor extraordinari, que apreciaran els entesos de tot el món. Autenticitat en la il·lustració d'uns textos tan remots i sovint tan poc explícits en dades científiques — perquè no era aquest l'objecte de la revelació mosaica, — vol dir l'aproximació tant com sigui possible, tant com sigui humana i actualment possible, del document iconogràfic a la veritat objectiva.

Així, la documentació geogràfica i topogràfica és feta, com ja en el primer volum, amb una escrupolosa crítica, registrant totes les hipòtesis serioses i afegint-hi la pròpia o la considerada més versemblant. Així, el pas dels israelites pel Mar Roig és grafat en els diferents indrets que els autors segons diferents conjectures assenyalen, i als quals han dedicat nombroses pàgines: 1, Contorns de Suez, en els quals el P. Ubach féu personalment l'experiència del gual de Tell el Jehudiyeh; 2, prominència del Schaluf al S. dels Llacs Amargants; 3, els mateixos Llacs Amargants, i 4, per fi, la prominència del Serapeum, hipòtesi la més admissible. Només la documentació gràfica dels versets 1 i 2 del capítol 14 de l'Èxode ocupa set pàgines d'il·lustracions i altres set d'explicacions justificatives, contenint aquelles vint-i-set fotografies, de les quals vint-i-cinc són de l'autor, quatre mapes i gràfics de l'autor, i quatre més d'altre procedència. Amb probitat científica admirable, amb paciència imperativa de la tradició benedictina, el P. Ubach ha resseguit un per un els quatre itineraris hipotètics fotografiant i anotant els seus aspectes i dades típiques, i ficant-se ell mateix en els guals. Tot això, remarco, només per a precisar l'indret del pas del Mar Roig. Així, amb aquesta probitat i amb aquesta paciència és feta tota l'obra...

Del formidable tresor acumulat per Dom Ubach en les seves excursions exegetiques al Segon i al Tercer llibre del Pentateuc dedicades, n'espigolaré algunes de les notes més sobresortints. Hi ha les runes dels possibles magatzems de blat de Tell el-Maskhuta, identificat aquest lloc amb el Fithom de l'Èxode, i això permet a l'ardit fotògraf un document de primera mà de les ciutats que els israelites sota el jou faraònic bastiren, tretes a llum segons les excavacions de Naville. Una col·lecció de la vida pastoral al Sinaí, evocant la figura de Jetró, el sogre de Moisès, i les seves filles. Les bardisses *seyal*, profuses al Sinaí, germanes de la que fou el *Rubus ardens*. La magnífica panoràmica del monestir del Sinaí, que en venera el record doblement sacre. Les runes impressionants de la ciutat de Tanis, on el salmista situa la primera ambaixada de Moisès davant el Faraó; el P. Ubach porta d'allí les fotografies d'uns monolits trencats, i d'uns relleus escampats entre la brossa, verament patètiques. La pasqua musulmana, semblant a la judaica en l'immolar l'anyell i untar-ne de sang la llinda i els brancals de la porta. Les pistes del desert, en les quals té especialitat, perquè el P. Ubach és un poeta del desert; un bé de Déu de sorral pedregosos, oasis, uadys o rieres seques, fonts, palmerars i tamarius, camells i caravanes. L'itinerari dels israelites després del desert sorrenc del Sud, i abans d'emprendre les gorges dels uadys que s'apropen al Sinaí, aboca al Mar Roig en la plana de Markha. Allí el P. Ubach ha tret una fotografia del mar escrespat amb gran moviment d'ones.

verament emotiva (p. 89). Les recerques per la documentació del *mannà*, objecte d'especial estudi ja de temps pel P. Ubach, li han fet obtenir un preciós grup de tamarius (*tamaryx mannifera*) recoberts de gotes de mannà fluent reflectit pels raigs del sol. Serabit-el-Khadem amb les runes del santuari egipci. El poètic oasi de Feiran, exuberant; el Djebel Serbal, la muntanya de granit rosa. El Naqb el-Haua, gorja des de la qual s'apareix per volta primera el mont Sinaí al fons. El gran panorama del Sinaí tirat apart en fototípia. El conspecte del massís de la muntanya santa, destacant-se el Ras Safsaf i el Djebel Mussa, la muntanya de Moisès, el cim principal on el patriarca estigué quaranta dies i rebé la visita del Senyor. La plana d'er-Raha, al peu dels massissos, en la qual acampà el poble d'Israel, i on acampen ara les tribus beduïnes. L'episodi del sacrifici de la camella, en una festa de beduïns a la qual fou convidat el P. Ubach, curiosa cerimònia, que motivà un informe il·lustrat del nostre orientalista a la *Revue Biblique* (1931). L'ascensió del cim sagrat i la magnífica fotografia de la *plana del xi-prer*, on els setanta ancians "veieren el Déu d'Israel i sota els seus peus com un enrajolat de safir i com el mateix cel en claredat" (Èx. 24, 9 i 10). Aquest indret sagrat aparegué al privilegiat visitant amb un esplendor digne de la magnificència del relat bíblic. Copiem la seva paraula entusiasta: "La natura hi espargia a dojo tot l'encís de la seva bellesa salvatge. El sol gairebé al zenit batia de ple damunt la nuesa del rocam imponent. Els penyals granítics vermells, grisos, verds, quan són vistos de prop, esguardats ara en llur conjunt, reflectien com un enrajolat de safir la blavor del firmament. Era una visió de glòria." Aquestes visions poètiques afermen i accentuen i fan versemblant el sobrenatural. La compenetració acurada de la relació mosaica amb la natura i amb la terra on es realitza, i l'atribució contínua de donar a l'ordre sobrenatural ço que li pertany i a l'ordre natural ço que no se separa d'aquest, és el criteri constant del comentarista documentador, i és de segur la millor exègesi, i la més entenedora. Hàbil dibuixant artístic, el P. Ubach, a més de nombrosos plans i diagrames, ens dóna també la reconstrucció de l'*Arca de l'aliança*, la *Mesa dels pans de fag*, el *Tabernacle*, i documenta i compara el text bíblic amb la confecció de les tendes per als beduïns actuals, que anota fase per fase.

El llibre del Levític dóna motiu a força interessants informacions. A una munió de notes curioses de la vida, costums, religió, folklore, treballs agrícoles, oficis dels àrabs i els jueus moderns semblants o relacionats amb els preceptes consignats al llibre mosaic. És un baró entusiasta, el Pare Ubach, i aquesta gran paciència i aquesta estrènua intrepidesa que l'ha fet viatger, aventurat i fins temerari, posant-lo a voltes en greus perills (fins robat i a punt d'assassinar pels beduïns en un recent viatge a la Trans-

jordània) és filla d'un amor poderós als Llibres Sants, amor que li dictà l'exultant i trepidant versió del Psalteri, com aquesta il·lustració fotogràfica, executada de gens vulgar manera, acumulant esforços d'anys i anys, viatges i viatges, fruit d'una gran passió per la veritat i d'un amor ardent a la paraula de Déu de què la Santa Bíblia és portadora. Només cal desitjar-li una gràcia, i la mateixa demano en favor del Pare Abat i de tots els col·laboradors de la Bíblia montserratina: la llarga vida per a coronar l'obra.

Però jo la voldria encara més dilatada, la vida i la robustesa de Dom Ubach, per tal que acabi la versió dels Llibres Sants i acabada la il·lustració artística i fotogràfica pugui dedicar-se a una altra il·lustració, que Porchet ensenya, la il·lustració cinematogràfica. Que el P. Ubach pogués refer per quarta vegada les pistes i camins del Sinaí, i resseguir les petjades d'Israel amb una bona cambra cinematogràfica... Que pogués refer amb la maneta i els rols de film els itineraris de Moisès pels uadys i els djebels de la península sinàtica, perquè pogués pujar a l'Horeb i sorprendre els núvols en el cim del Djebel Mussa, allí on Déu legislà i es manifestà entre tempestes.

Hi ha uns benedictins de la ploma, uns benedictins de la impremta, i, exemple el P. Ubach, uns benedictins de la fotografia. ¿Per què no hi ha — jo crec que poden ser-hi — uns benedictins de la cinematografia? Seria la solució del problema i la definitiva inclusió de l'art del film en les arts del servei de Déu.

Doni la Moreneta vida dilatada i salut plena a aquell gran servidor de l'*Agia Theotòcos*, que uneix amb un pom muntanyenc els romanins de Montserrat i les branques de les acàcies i tamarius de l'Àrabia sinàtica. Que visqui els dies de Moisès i no mori en el Nebo, ans al contrari, com el qui fou solitari de l'Horeb, Elias, visqui indefinidament. Per això elevem a la *Regina prophetarum* una oració fervent, especialíssima, per al fel·líc acabament de la Bíblia Montserratina, per tal que es pugui complir la missió providencial del P. Marcet i del P. Ubach en dotar Catalunya d'aquesta sens igual versió dels Llibres Sants. Tot el nostre poble hi està interessat perquè de Montserrat ens davalla la llum, la força, la llei i la gràcia. Des d'allà dalt Déu parla amb Catalunya, perquè

és Montserrat el nostre Sinaí

segons la veu profètica del gran trobador i vident de la nostra terra.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

La poca lògica dels descreguts

PER J. CIVERA I SORMANI

En tots els pobles que perden l'espiritualitat s'observa el mateix fenomen: minva el nombre de creients i augmenta el nombre de supersticiosos.

L'home modern — donem a aquest mot l'equivalència de mundà — impugna les veritats bàsiques del cristianisme perquè no pot explicar-se-les racionalment, i en canvi accepta les supersticions més absurdes, que és impossible fer recolzar damunt de la raó i de la lògica.

Trobaríem una infinitat d'homes descreguts que són supersticiosos. No creuen en Déu, però creuen en un poder ocult i misteriós que regeix la vida dels homes.

Als Estats Units hi ha milers d'homes que no creuen sinó en la matèria, però no trobareu cap gratacles que tingui el pis corresponent al número 13. Del número 12 passen al 14 perquè els descreguts no voldrien llogar el pis número 13. Aquesta és la lògica dels que no creuen. Es befien dels qui creuen en Déu, i en canvi no proven pas de riure quan ells consideren funesta la presència d'un gat negre o la contemplació d'un cotxe mortuori que va camí del cementiri.

Cada any augmenta el costum de menjar dotze grans de raïm, quan cau la darrera batallada de mitja nit. Si voleu ésser feliços, mengeu dotze grans de raïm, i sense donar-vos-en compte us trobareu dins del món blau de la felicitat.

Demaneu una definició racional de la benaurança que origina als homes el gotimet de raïm menjat en començar l'any nou, i ningú no sabrà donar-vos-la. Racionalment no pot explicar-se aquest "misteri", però els mundans creuen en el poder miraculós del raïm. ¿Si admeten amb tanta facilitat aquestes supersticions, per què es neguen a creure la veritat?

Volem creure que hi ha molta de gent que no creu que hi hagi dintre de cada gra de raïm un follet entremaliat que es diverteix transportant els homes a un món de ficció i de somni; però ningú no pot negar que, dissortadament, són nombrosos els qui creuen en les supersticions.

No podríem el temps blasmant la credulitat de certa gent que passa per culta i per avançada, si aquestes ridícules supersticions no demostrassin que el nostre poble es va paganitzant.

Seria curiós saber quanta gent de la que assisteix als "Reveillons" a menjar el gotimet de raïm, l'endemà va a missa. I si hi va no podem comprendre com pot compaginar la superstició amb la Religió.

No cal pas ésser pessimista per reconèixer que, en l'ordre espiritual, hem sofert una gran reculada. Aquesta manca d'espiritualitat té derivacions en diversos aspectes de la vida. Avui és difícil trobar gent que tingui una mica de finor espiritual.

Ens plau caminar de cara endavant i ens plauen més les lluminescències que veiem a l'horitzó que no pas les ombres del passat; però hem de reconèixer que els avenços materials no han portat pas la perfecció de l'home. El nostre perfeccionament no l'obtindrem amb els avenços científics, sinó seguint el camí de la perfecció cristiana.

No es pot negar que hi ha actualment més insti-

tucions de cultura que en altres èpoques, i que ha augmentat considerablement la tècnica en moltes branques del saber humà; però el que hem guanyat en tècnica ho hem perdut en gentilesa.

La nostra època no es distingeix pas ni per la seva finor, ni per la seva delicadesa. Avui tot és gros, colossal, però poques són les coses que tenen una mica d'elegància.

En l'ordre polític passa el mateix: hi ha gent que creu que la democràcia consisteix a parlar grollerament i a presentar-se davant del públic en mànigues de camisa.

Per a certa gent els veritables demòcrates són els qui van pel món arrossegant la veta de l'espardenya.

Les esquerres han contribuït a la revifalla del plebeisme. No cal fer remarcar la diferència que existeix entre "poble" i "plebs". Per al poble tots els nostres respectes, però a la plebs li hem de barrar el pas.

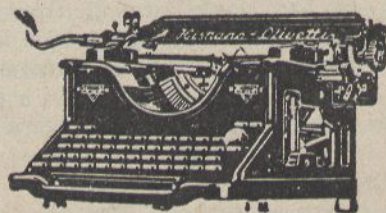
No ens fem, però, il·lusions: si volem que el poble tingui una finor espiritual que ara no té, no ho aconseguirem pas esgrimint únicament l'arma de la cultura. Avui tothom fa cultura, però el món és ple d'analfabets.

Alguns dels pobles de l'antiguitat eren molt cultes, però eren bàrbars i cruels, no existia un lligam que unís els homes, perquè en compte de flectar els genolls davant el veritable Déu, cremaven encens als ídols. En la societat moderna passa el mateix. Hi ha una infinitat d'ídols que allunyen l'home de Déu.

És únicament amb la Religió que podrem aconseguir alçar el nivell espiritual del poble. Un home que sap allunyar-se de la terra amb les ales de l'oració, forçosament ha de tenir una finor espiritual. Al costat de Déu tot és bellesa i poesia.

El dia que hi hagi molta més gent que porti dintre de l'ànima la llum de Crist, no se celebrarà l'arribada de l'any nou, menjant un gotimet de raïm, sinó fent arribar fins al cel l'encens olorós de l'oració.

Si Déu ens ha donat un any més de vida, som ben ingrats de demostrar el nostre agraïment, esclafant dotze grans de raïm, mentre vibren en els aires les estridències dels instruments del jazz-band.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Moviment catòlic

La persecució religiosa a Mèxic. — Semblava que d'un temps ençà la persecució religiosa havia amainat a Mèxic; ara, però, ha tornat a encruelir-se amb una violència inaudita. La influència de la lliga dels "sense Déu" és gran en aquest país. Tota classe de calúmnies són penjades als catòlics que, indefensos, han de suportar tota mena de vexacions.

Era ahir que es limitava el nombre de sacerdots a un per cada 75.000 habitants, que es confiscava tot el patrimoni de l'Església. És avui que s'acusa l'episcopat d'organitzar una revolució armada. És veti clarament que els mètodes emprats per les sectes internacionals amb el fi de combatre l'Església són arreu del món els mateixos.

La premsa mexicana sectària, especialment el diari *El Nacional*, ha fet una campanya violenta contra el delegat apostòlic i contra l'episcopat, invocant que en la correspondència violada, Monsenyor Ruiz havia incitat a la rebel·lió contra els poders mexicans constituïts. Els procediments més repugnants de denigració són utilitzats pels sectaris mexicans per combatre l'Església catòlica i els seus ministres. Altrament, aquests procediments, reprovats en una carta que Monsenyor Ruiz ha adreçat al President de Mèxic, són els mateixos que servien a les desgraciades esquerres espanyoles per combatre els catòlics del nostre país.

Les activitats de Don Àngel Herrera. — La premsa catòlica estrangera segueix amb l'interès més viu les activitats dels catòlics espanyols. És un dia que llegim en una magnífica revista austríaca un interessant raport sobre els "Cursos de Verano" de Santander, que, segons sembla, han induït els catòlics de Polònia a la creació d'una universitat d'estiu. És un altre dia "La Croix" que ressenya als seus lectors de la importància que tenen i tindran les setmanes "pro Ecclesia et Patria". Arreu del món el despertar catòlic d'Espanya és considerat com obra d'una joventut ardida, intelligent i ben capacitada que dirigeix el president de l'Acció Catòlica d'Espanya Don Àngel Herrera. La revista "Schönere Zukunft", en parlar de la darrera campanya d'aquest eminent dirigent, feta a Portugal, escriu unes frases que volem que siguin llegides i meditades pels nostres lectors:

"En cap altre país s'ha establert d'una manera més clara i més inequívoca la separació entre l'organització de la renovació eclesiàstica, concretada en l'Acció Catòlica i els diferents partits polítics, inclosa l'"Acción Popular" de Gil Robles, com a Espanya. Don Àngel Herrera, el cap de l'Acció Catòlica d'Espanya, celebrat i admirat per tot el món catòlic, acaba de donar una sèrie de conferències a Portugal en les quals ha exposat les raons fonamentals que hi ha per a establir una separació neta entre l'Acció Catòlica i l'acció política."

No transcrivim el resum de les conferències fet per aquesta revista. La premsa diària n'ha donat llargs extractes.

Afegirem solament que la mateixa premsa catòlica internacional que celebra aquesta directiva tan acertada de la nostra Acció Catòlica, parla amb el màxim elogi de dos líders polítics de la península ibèrica, Gil Robles i Oliveira Salazar.

Aquests dos homes joves, enèrgics, de gran visió política, introdueixen una renovació en la vida política d'Europa. Són dos polítics d'origen universitari, de formació netament catòlica, que van a incorporar a la vida de l'Estat la doctrina social de Lleó XIII i de Pius XI.

No és pas sense emoció que un llegeix aquestes consideracions d'una visió claríssima en la premsa catòlica dirigent de tots els països, i no és pas sense amargar el comentari que fem de les campanyes de certa gent i de certa premsa, política abans que catòlica, que s'emparen de la catolicitat per combatre els dirigents de l'Acció Catòlica i els polítics que realitzen una política cristiana.

Amor al pròxim i la lluita política. — Darrerament P. Noble ha donat una conferència a l'Institut Pius XI, de París, sobre "l'amor al pròxim i la lluita política". Els catòlics tenen el dret de participar en les lluites polítiques, però tenen el deure d'observar el manament d'amor al pròxim, que regeix sense excepció, amb els enemics polítics. En aquesta observança no hi caben subterfugis tota vegada que l'amor al pròxim és una obligació, un "imperatiu" del qual no hi ha cap dispensa. Quan un veu les campanyes electorals (i també les altres campanyes), es rep la impressió que l'amor cristià del pròxim ja no hi representa cap paper.

Els polítics lluitadors apassionats creuen que és permès tot allò que serveix als seus objectius combatius. L'honorabilitat, la lleialtat, la consideració, la simple justícia envers l'enemic polític són com si no existissin. Els catòlics que per convicció sincera formen part d'un partit polític ni s'han de descoratjar per aquesta separació completa entre la política i l'amor al pròxim, ni s'han de deixar portar a l'error. Han de saber que tenen deures que els obliguen a cercar la salvació dels germans llurs i aquests deures tenen una importància superior a qualsevol punt del programa del partit. Hi ha dos camins que permeten als catòlics el donar entrada a l'exercici d'amor al pròxim en les discussions polítiques: 1. En anar a escollir un partit en el qual volen militar, han de demanar per conseller l'amor al pròxim; s'han de preguntar quin programa polític trobo més adient per assegurar el benestar terrenal i sobrenatural dels ciutadans dintre de l'estat. 2. Tenen el deure de dignificar el procediment de les campanyes polítiques i han de suprimir de l'activitat política l'odi, la mentida, l'engany, la calúnnia, la murmuració i l'atac a la dignitat humana de l'enemic. Aquestes exigències no volen dir que el catòlic no degui ésser menys actiu que l'enemic en la lluita política; ni tampoc que ho hagi de consentir tot dels enemics, talment com ovella indefensa. Precisa que les lluites polítiques siguin portades cavallerosament, amb armes netes i no enverinades. Això pot semblar difícil, però ni és impossible ni és contra el sentit comú. El principi que la Religió i amb ella l'amor al pròxim tenen la primacia damunt la política ni permet limitacions ni afebliments.

Renovació del teatre catòlic. — Són curioses i pintoresques les disquisicions sobre el teatre catòlic en el nostre país. Quan els centres catòlics estaven en el seu apogeu es produï una literatura catòlico-

teatral de qualitat baixa, d'argument banal i d'escenificació ridícula. El teatre modern, és cosa sabuda, deu el seu origen als Misteris que es representaven als claustres o davant dels portals de les catedrals. Aquestes representacions adquireixen un moment culminant amb els "autos sacramentales" de Calderón, de Lope de Vega, Valdivielso, etc. Les representacions rudimentàries, sense escenari, de les produccions meravelloses dels grans escriptors produïen una emoció extraordinària. Mercès a les activitats d'uns artistes i literats dirigits per Enric Ghéon el teatre catòlic es renova d'una manera admirable. El Misteri antic reviu i s'adapta a l'ambient social dels segles XX. I companyies d'artistes peregrinen pels pobles representant obres que facin estimar la vocació sacerdotal, la vocació religiosa, l'amor a les missions. I aquesta renovació es pot notar a Alemanya. El passat Advent s'han representat misteris d'Advent i de Sant Nicolau (un d'ells escrit per Ghéon) en innombrables parròquies, com durant aquestes festes, a França, a Alemanya, a Bèlgica i altres països, es representen misteris de Nadal de factura admirable.

Els "pastorets", que tanta popularitat han tingut a la nostra terra, són xavacans, no tenen l'encant del "misteri", com no el tenen les comèdies nadal·lenques que encara tenen cartell pels nostres teatres.

Ens atrevim a reclamar una renovació del teatre catòlic en un sentit profundament espiritual (coneixem alguna bona iniciativa guiada per Mossèn Joan Puntí), demanem la reincorporació al teatre catòlic dels "autos sacramentales" i voldríem veure sorgir unes companyies d'apòstols del teatre catòlic que anant de poble en poble representessin per locals i per places obres netament catòliques i socials

per a renovar l'ambient social corromput pel cine i per la mala premsa.

El P. Ramon Ruiz Amado.—El dia 13 de desembre morí a Barcelona a l'edat de 74 anys el valent campió de la cultura catòlica, el P. Ramon Ruiz Amado. Jove advocat cridat pel Senyor a formar part de la família ignasiana, profés i estudia la carrera de Filosofia i Lletres, va completar els estudis a Alemanya, en el període culminant i més esplendorós de la vida de l'imperi. La Ciència alemanya influí tan profundament en el seu esperit que ell ha estat un dels ambaixadors més notables que la Cultura alemanya ha tingut en el nostre país. El P. Ruiz Amado no ha estat un investigador tipus alemany; ha estat un divulgador de la Ciència i de la Cultura de l'Europa central, el qual, amb traduccions innombrables i amb adaptacions numerosíssimes ha incorporat a la literatura catòlica del nostre país el pensament alemany.

Si aquest és un dels mèrits del nostre eminent jesuïta n'és un altre l'haver universalitzat la història eclesiàstica del nostre país amb la seva valuosa col·laboració a l'Enciclopèdia catòlica anglesa, de la qual redactà la majoria dels articles que es refereixen a Espanya.

Encara fou notable la labor del P. Ruiz Amado en el camp de la Pedagogia hispano-americana. De quants bells llibres no disposa la nostra escola catòlica gràcies a la seva activitat! I des de l'alt càrrec de Conseller d'Instrucció Pública quants estralls no evità de la "Instrucción libre de la Enseñanza". Amb la mort d'aquest eminent jesuïta, la Companyia ha perdut una figura destacada de la província d'Aragó i els catòlics d'Espanya un dirigent de primera fila.

Per Sant Ramon de Penyafort

El dia 23 s'acosta, festa del Sant, i és precís recordar-nos-en aquest any amb motiu especial, com és el Setè Centenari de la Promulgació de les Decretals de Gregori IX, que ha donat i donarà lloc a importants commemoracions.

El mes de novembre se celebrà a Roma el Congrés Jurídic Internacional per a recordar el 14e centenari de l'aparició del Codi Civil de Justinià i el 7e centenari de les Decretals, que foren promulgades per la Constitució *Rex Pacificus* el dia 5 setembre de 1234. Així aquella assemblea festejava l'associació de tres dates: 534, 1234, 1934. A ella assistiren canonistes i juristes de totes les parts del món, i fou presidida pel Cardenal Gasparri, que morí l'endemà mateix de la clausura del congrés. En les sessions i en els nombrosos estudis i articles que s'han fet s'ha retut el degut homenatge a Sant Ramon de Penyafort, compilador de les Decretals, així com el Cardenal Gasparri ha estat compilador del Codi de Pius X, i un comentarista ha escrit que Sant Ramon de Penyafort era en aquest aspecte el Cardenal Gasparri del segle XIII, amb el mèrit per al nostre sant d'haver pogut enllestir en tres anys tot sol la seva obra mentre que per la nova compilació se n'han esmerçat 13, havent estat consultats els millors canonistes del món. Per això és que hom ha retret amb

molta oportunitat l'antic projecte de suplicar al Sant Pare que Sant Ramon de Penyafort sigui proclamat Doctor de l'Església.

El mes de febrer pròxim se celebrarà a Barcelona la setmana *Pro Fide et Patria*, que totes les diòcesis d'Espanya han de realitzar per acord de la Junta Central d'Acció Catòlica, amb el mot d'ordre d'enaltir les grans figures del Catolicisme vinculades amb la diòcesi. La de Barcelona ha escollit Sant Ramon de Penyafort, i distingits tractadistes i escriptors pertanyents a l'Acció catòlica estan preparant sengles conferències i estudis.

Per part nostra, amb la modèstia de les nostres forces ajudarem a enaltir la glòria del Príncep dels canonistes i Mestre de la penitència, honor de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya. Comencem a pensar en els preparatius de la festa, i podem avançar que ha acceptat l'encàrrec del sermó a la catedral el canonge Dr. D. Josep M. Llovera, un dels més pregonos coneixedors de l'obra del nostre sant, especialment en els aspectes jurídic, històric i filosòfic.

Aprofitem l'avinentesa per a demanar als amics i devots de Sant Ramon de Penyafort l'ajut d'una almoïna per a les despeses de la festa. A més de la glòria i recordança del benaventurat, hem d'estimar-lo i recórrer a ell com a advocat i patró que és de Barcelona, a la protecció del qual hem d'acudir en les greus hores que estem passant i les que poden venir.

Butlletí d'Acció Social Popular

REPORT DE LA "DELEGACIÓ COMARCAL D'ACCIÓ SOCIAL POPULAR DE REUS" DURANT L'ANY 1934

1.ª Part. Tasques acomplertes

La "Delegació Comarcal d'Acció Social Popular de Reus" quedà oficialment constituïda el dia 9 de març de 1932.

El dia 16 del mateix mes llançà un manifest i el dia 15 de maig celebrava el primer míting de propaganda al Teatre del Centre Catòlic.

Per als dies 22 i 29 de maig i 5 i 12 de juny organitzà unes conferències que donà el doctor Salvador Rial, llevat d'un dia que el substituï el senyor Joaquim M.ª de Nadal.

En celebrar-se l'hivern següent l'Assemblea de Tarragona, la nostra Delegació hi aportà tres ponències i un considerable nombre d'assembleistes d'ambdós sexes.

En començar l'any 1933 establí unes classes de Catecisme per als infants; un Cours de Religió per a joves i especialment estudiants, amb el fi d'omplir el buit que havien deixat les lleis laiques en suprimir la càtedra de Religió dels Instituts de Segona Ensenyança; establí així mateix un Cours d'Apologètica per a senyores i senyoretes, i un Cours de Sociologia Cristiana, per a homes.

Pel sant temps de Quaresma celebrà un interessant cicle de conferències a càrrec dels doctors Sinués, Vilatinó, Roquer, Griera i el senyor Joaquim Maria de Nadal.

Envia una nodrida representació a la reunió de Sitges, que tingué lloc en el mes de juny, i a l'Assemblea de Vic, que se celebrà els dies 29 i 30 de setembre i 1.er d'octubre, Assemblea en la qual desenvolupà una ponència el nostre vice-consiliari doctor Ricart i actuà de Secretari el que llavors ho era de la nostra Delegació, senyor Espinós.

L'any 1934, seguint les ordres de la Superioritat, deixàrem de celebrar les classes de Catecisme per a infants, el Cours d'Apologètica per a senyores i senyoretes i el Cours de Religió per a joves i especialment estudiants, per tal de dedicar-nos a les tasques estrictament socials. En canvi, continuàrem el Cours de Sociologia Cristiana, per a homes, i creàrem un Cours Social exclusivament per a obrers, a base de les encíclics de Lleó XIII i Pius XI.

Per la Quaresma organitzàrem també un cicle de conferències socials, que no es pogué portar a cap més que a mitges, puix que després de les tres primeres conferències que donaren el doctor Gaya, el doctor Rial i el senyor Piñol, hagueren de suspen-

dre's per haver-se declarat oficialment l'estat d'alarma. Ara, però, durant el temps d'Advent, a ésser possible, completarem aquell cicle amb dues o tres conferències.

També ha enviat una nodrida representació a l'Assemblea anyal i a la recent Setmana Social de Saragossa.

A més a més, durant tot el present any de 1934, la Junta de la Delegació ha estudiat detingudament la manera d'implantar una "Mútua Patronal per al Subsidi Familiar", els treballs de la qual estan ja força avançats, com es veurà més endavant.

Actualment la nostra Delegació compta amb més de 200 socis, gairebé la meitat homes i l'altra meitat dones.

Finalment, pel que fa referència a l'estat econòmic, es recullen unes 800 pessetes anuals, que es despenen de sobres, a més d'arrossegar encara un petit dèficit provinent de la campanya inicial.

2.ª Part. Programa a desplegar per l'any 1935

a) El "Curs de Sociologia Cristiana", per a homes de tots els estaments, que dona les seves classes tots els dimarts, de 8 a 9 del vespre.

b) Un "Cercle Obrer d'Educació Social", per a obrers de tots els oficis, el qual funciona tots els dimecres, de 8 a 9 del vespre.

c) Un cicle de conferències públiques sobre temes socials, que probablement se celebrarà durant els diumenges de Quaresma.

d) La reforma del Reglament de la Delegació, adaptant-lo al general d'A. S. P. inserit fa alguns mesos en un número de CATALUNYA SOCIAL.

e) La creació d'una "Mútua Patronal per al Subsidi Familiar", com una Secció de la nostra Delegació. Tenim ja enllestit el projecte de Reglament d'aquesta Mútua, que ara serà sotmès a la Superioritat eclesiàstica de Tarragona, per tal que hi presti el seu assentiment, i després es presentarà a la Comissaria per als efectes de la seva legalització.

f) Un cop ja establerta, pensem fer una intensa propaganda de la Mútua per tots els mitjans que estiguin al nostre abast, entre els quals comptem un míting pro salari familiar.

Com veuen, ens proposem principalment divulgar la doctrina social catòlica, crear un ambient que faci possible portar a cap obres pràctiques, entre les quals ocupa el primer terme el salari familiar per mitjà d'una Mútua.

Reus, 29 de novembre de 1934.

El Secretari,
MANUEL JUNCOSA

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA
VISTA PER UN METGE OCULISTA ES-
PECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL-
LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INS-
TITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

Carnet setmanal

Any nou... — Amb l'any 1935 comença per a Catalunya un nou període de govern. Retornats a l'Estat central molts serveis que abans havien estat traspassats a la Generalitat de Catalunya, la tasca d'aquesta resta reduïda al mínim possible dins les línies generals de l'Estatut. I un nou President de la Generalitat, a la vegada que Governador General de la nostra terra, vindrà a endegar novament les coses per entrar a una legalitat aiximateix nova, ja que de la llei que estableix aquest nou règim es desprèn que abans de retornar a la normalitat haurem de veure com són dictades lleis reguladores de les funcions d'instrucció pública, de justícia, d'ordre públic, etc.

Ja ha estat nomenat un nou governador en la persona del senyor Portela Valladares, de qui ens separa l'abisme que hi ha entre els nostres sentiments i creences i la seva manera de sentir, segons els antecedents d'ell, en aquest punt. El senyor Portela havia estat Governador Civil de Barcelona en temps de Canalejas, i és de creure que els molts anys transcorreguts d'aleshores ençà hauran convertit el vell polític en un home de forta experiència i de prudència en els afers públics. Per altra part, potser no tardarem massa a veure com el dit Governador es rodeja d'un Consell Executiu en el qual desitgem que hi entrin tots els elements representatius de la nostra terra, ja que poden prestar ara, un magnífic servei a la causa de Catalunya. La posició abstencionista en un moment de gravetat com el present podria resultar còmoda i beneficiosa per als partits polítics, però indubtablement hauria de resultar contrària als interessos de Catalunya, i no creiem que cap partit amb solvència i amb esperit català resisteixi el clam general del poble en aquest punt.

El nou Governador ha deixat ja entreveure el seu desig de lligar tots els elements representatius a la seva delicadíssima tasca, i aquests hauran de respondre a la crida que se'ls faci en el moment oportú amb un esperit ample i generós, posat per damunt dels interessos mesquins de la política de partit.

Comencem l'any, doncs, entre un relatiu optimisme pel que fa referència a un problema de tanta gravetat com aquest, i Déu faci que en tancar la sèrie dels dotze mesos puguem arribar a un moment de franc optimisme com l'actual, dins la dissort que ha planat damunt de la nostra terra l'any 1934.

La política general. — La difícil situació en què es trobà col·locat el Ministre d'Instrucció Pública, senyor Villalobos, després de l'últim debat a les Corts provocat en aquest punt per la C. E. D. A., ha estat resolta deixant aquest senyor la cartera i passant a encarregar-se'n el professor de Dret Civil

senyor Joaquim Dualde, prou conegut entre nosaltres.

¿Caldrà dir que sentim goig per l'allunyament del senyor Villalobos? Aquest Ministre havia emprès unes quantes accions ben al marge de la llei, com el nomenament de Catedràtics a la Universitat de Barcelona sense altre mèrit que el caprici ministerial, ja que l'oposició fou bandejada. Però això no hauria estat cosa de massa importància si amb els Decrets sortits de la seva gestió no hagués demostrat el senyor Villalobos una fòbia extraordinària contra l'ensenyament privat o lliure ço que vol dir tant, en el nostre país, com ensenyament de primera classe, que ens ha portat al punt cultural en què ens trobem, especialment l'ensenyament de les Congregacions religioses.

El senyor Villalobos és professor oficial i es veu que no creu en cap altra ciència que en la que fabrica l'Estat, amb tot i que al nostre país tenim ben poca cosa a agrair-li fins al moment present. I la seva gestió ministerial es trobava macada d'un estatisme vulgar i atrotinat, arreu en baixa menys a casa nostra, estatisme que no podien admetre els governants de la C. E. D. A. que, com a catòlics que són, no poden deixar de tenir sempre present el principi de la llibertat en matèria d'ensenyament, que en els temps moderns és el principi que garantitza l'ensenyament religiós, especialment en el nostre país on aquest troba el pas barrat a les escoles de l'Estat i en tota mena de centres oficials.

¿Seguirà altres camins el successor d'aquell Ministre? És de creure que sí. Primerament, hi ha l'experiència del que li ha costat al senyor Villalobos la seva obstinació en el seu criteri. I segonament, el senyor Dualde és home d'esperit ample en el qual no s'ha mostrat mai el microbi del sectarisme. I segurament que els seus actes ministerials hauran d'ajustar-se a aquest esperit, tenint en compte que les seves primeres declaracions han estat per a dir categòricament que calia tenir present que el Govern estava constituït per partits de tonalitats espirituals molt diverses, diversitat que havia de reflectir-se en els actes de govern.

Aquesta crisi ha estat resolta, doncs, amb relativa senzillesa, sense afeblir per a res el Gabinet. Ara es parla altre cop de reorganització del Ministeri, ja que hi ha una combinació d'alts càrrecs que es deixaran vacants. S'ha ofert la cartera d'Estat al senyor Martínez de Velasco, Ministre sense cartera fins ara, que es diu que l'ha refusat de primera intenció. Veurem ara quin tomb donaran les coses, ja que al moment d'escriure aquest comentari no tenim encara noves concretes. De totes maneres, és de creure que els canvis no seran massa grans, car l'estat dels diferents partits a les Corts no permet Govern d'altre tipus que l'actual o molt aproximat, a base del partit radical i els partidaris de la C. E. D. A. Ambdós agrupaments han de constituir la base del Govern que es formi, ja que d'altra manera no es podria

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra • Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

comptar amb majoria parlamentària, sense que això vulgui dir que alguna minoria important pel nombre, com la de Lliga Catalana, no resti com una reserva per a enfortir el Gabinet en el moment en què així es considerés precis i possible entre els elements polítics de centre-dreta.

¿Haurem de dir que aquesta posició no respon a l'ideal que tots els homes de dreta i tots els catòlics tenim format? És clar que no. Però també és una realitat que una altra solució distinta de les actuals hauria d'ésser a base de dissolució de Corts, de noves eleccions legislatives, etc.; i no és pas aquest el camí que ens hauria de portar a un lloc ideal, especialment donades les diferències que cada dia, dissortadament, es profunditzen més entre els dirigents de la C. E. D. A. i els homes de l'anomenat Bloc Nacional, constituït últimament. El creuament de lletres entre els senyors Gil Robles i Calvo Sotelo no deixa dubtes respecte al particular, si bé nosaltres volem sempre abrigar l'esperança que, davant d'unes eleccions, les dites diferències haurien de desaparèixer, car la realitat del país i els altíssims interessos encomanats a tots els homes de dreta — interessos que es troben a cent colzes per damunt els estrictament polítics de partit — imposarien quan el cas arribés una entente semblant a la de les eleccions del 19 de novembre de 1933 que tan profitoses han estat a la restauració de valors espirituals i fins materials dins la vida del nostre país.

Per damunt de tots els problemes ens preocupen el de la llibertat de l'Església i els Ordes religiosos, el de la llibertat de l'ensenyament, el de la possibilitat de l'ensenyança religiosa dins la pròpia ensenyança o escola oficial, etc. I tot això la consciència catòlica del país no ho podrà mai veure subordinat a les diferències de partits i a les baralles entre grups polítics, que si tenen la seva llibertat d'acció en molts punts l'han de sentir limitada en aquests en els quals tots han de coincidir si se segueixen denominant partits confessionals.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries, Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo)

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Càdiç - Canàries (sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte els diumenges).
De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.
De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.
De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.
De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.
De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges a les 8 h.
De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a les 15 h.
D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.
De Càdiç a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.
De Càdiç a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada mes a les 21 h.
De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — Agències en tots els ports — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

LIBRE NOU

EL NUEVO TESTAMENTO DE NUESTRO SEÑOR JESUCRISTO. Introducción, análisis y notas del R. Padre Carmelo Ballester, C. M. Un tom magnífic en 4.^t de 1.226 pàgines, 541 gravats i 4 mapes. Enquadernació artística, 45 pts. Editorial Litúrgica Española, S. A. Corts, 581. Barcelona. Espanya.

Ara fa un segle que Torres Amat publicava una versió castellana de la Bíblia que havia de tenir una gran difusió per Espanya i per Amèrica. Les nostres famílies pairals, fins fa poc, cada tarda llegien, almenys, un capítol dels Evangelis i la vida del sant del dia. No sabem si aquest sant costum provenia d'una reacció contra la propaganda nefasta de la Societat bíblica de Londres o era una santa continuació de la vida ascètica i piadosa de les nostres famílies del segle XVIII.

És el fet que, si durant la segona part del segle 19^è la devoció a la Bíblia havia minvat, en el moment actual per tot Espanya es nota una reacció en pro de la Bíblia i dels estudis bíblics. Fem memòria solament de la Bíblia de Montserrat, senzillament monumental; de les edicions bíbliques populars de Foment de Pietat i de les publicacions de la Fundació Bíblica catalana.

La Bíblia és un llibre sant i totes les versions que se'n facin han d'ésser "amarades de santedat"; la seva lectura ha d'infondre pietat i el seu text ha d'estar escrit amb una unció santa. Sota aquest aspecte mai no serà prou lloada aquella primera edició catalana d'Els Quatre Evangelis de l'illustre doctor Marian Serra i Esturi. I sota aquest aspecte lloem sense cap mena de reserva "El Nuevo Testamento", del Pare Ballester, el qual està destinat a produir els més bells fruits en les ànimes piadoses.

Però encara mereix altres consideracions aquesta obra que sota tots els aspectes respon a les exigències de la crítica més escrupolosa. La sinopsi preliminar facilita la comprensió del pla general de l'obra. La introducció, que comprèn unes 110 pàgines, ens parla de la vida dels jueus, de la geografia i arqueologia bíbliques. Ens porta en l'ambient en què va viure Jesús i ens fa sentir tota l'emoció i la grandesa de la vida del Redemptor. El P. Ballester ha posat la paraula de Déu a l'abast de totes les intel·ligències.

La disposició del text del Nou Testament adoptada per l'autor no podia ésser més adient. Per mitjà de títols i subtítols notats al marge del text un es pot formar de seguida una idea del seu contingut, i amb l'ajut de notes clares i concises aquest text se situa de la manera deguda.

Mereix una atenció especial la il·lustració. Dibuixos nets i clars que res no tenen a veure amb les il·lustracions de certes històries sagrades, ens donen una visió de la vida pastoral i patriarcal de Palestina de 2.000 anys endarrera. Quina semblança no tenen les escenes que il·lustren aquest Nou Testament amb la vida real i quotidiana de la vella pàtria de les Balears!

Uns índexs perfectes faciliten la utilització del

Nou Testament: harmonia evangèlica, índex ascètic i apologetic, índex de les epístoles i evangelis de les dominiques de l'any litúrgic, etc.

Augurem el millor èxit a "El Nuevo Testamento de Nuestro Señor Jesucristo", del P. C. Ballester. Creiem que amb el temps en cap llar cristiana no hi faltaran per a la lectura quotidiana "El Nuevo Testamento", del P. Ballester i el "Año Cristiano", de Pérez de Urbel.

CATECISMO CATÓLICO, por el Cardenal Gasparri. Versión española. Un volumen de 510 págs., encuadernado, ptas. 10. Editorial Litúrgica Española, Cortes, 581. Barcelona.

Acaba de publicar-se traduïda al castellà aquesta preciosa obra del Cardenal Gasparri que escrita en llatí ha donat la volta al món.

Hem dit preciosa perquè realment té un gran valor un llibre que reuneix en grau màxim tres qualitats no molt corrents: *concisió, claredat i precisió*.

L'assenyalat Catecisme es divideix en tres parts: *Catecisme pels pàrvuls, Catecisme de Perseverança i Catecisme per adults*, seguits d'un gran nombre de documents pontificis, definicions consiliars i textos patristics, en connexió amb les preguntes de l'obra. D'aquesta manera adquireix el Catecisme de l'insigne Cardenal Gasparri un valor documental de gran utilitat per al catequista intelligent.

Llegint-lo, ben prompte hom hi descobreix una mà acostumada a l'art difícilíssim d'estructurar i de precisar, oferint la veritat en tota claredat. Una volta el catequista ha penetrat aquest sentit propi de l'obra, hi troba un instrument insubstituïble d'ensenyança i els nens o els adults un text preciós i segur per adquirir una instrucció d'una gran solidesa.

Amb viu interès recomanem, per estar convençuts de no equivocar-nos, aquest excellent llibre destinat a fer un gran bé en els moments actuals.

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"
 38
 VIA LAIETANA
 TELEFON 24842=BARCELONA

REIS!!!**REIS!!!****REIS!!!****FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11. BARCELONA****COL·LECCIÓ ROSELLES:**

- I. **Faules i Moralitats.** Original de Joan Puntí i Collell, Prev. 100 il·lustracions de J. Junceda. (2.ª ed.). **2 ptes.**
- II. **La Llum de l'Establia.** (Pastorets nous). Lletre de Marià Tubau, Prev., i música de Josep Vinyeta, Prev. Portada de J. Junceda. Lletre, **1 pta.** Música, **4 ptes.**
- III. **Fabiola.** Adaptació catalana de Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. **3,50 ptes.** En tela, **5 ptes.**
- IV. **Rondalles.** Vol. I. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. **2,25 ptes.**
- V. **Rondalles.** Vol. II. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. **2,25 ptes.**
- VI. **La Castanyada.** Vol. I. de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50 ptes.**
- VII. **La Fira de Santa Llúcia.** Vol. II de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50 ptes.**
- VIII. **Nadal.** Vol. III de «Bons Costums Catalans», per M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. **2,50 ptes.**
- IX. **Els Reis.** Vol. IV de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. **2,50 ptes.**
- X. **Els tres tombs.** Vol. V de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50 ptes.**
- XI. **El dijous'gras.** Vol. VI de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. **2,50 ptes.**
- XII-XVI. **Historietes exemplars.** Originals de Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions de J. Junceda. Cada volum, en tela, **3 ptes.**; en cartoné, **2,50 ptes.**
- XVII. **Eustaqui.** Llegendenda romana del temps de l'Imperi, contada per Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. **2,50 ptes.**
- XVIII. **Faules i similis,** de Jaume Collell, il·lustrades per A. Utrillo. **1,50 ptes.**

Llegendes muntanyenques, per Ll. G. Constans. Il·lustracions de J. Junceda. 32 pàgs. **30 cèntims.**

Rondalles Catalanes. Originals de Mn. E. Casaponce, Mn. J. Puntí i Mn. J. Verdager. XIV llibrets de 32 pàgs., cada un. **30 cèntims** per llibret.

Tradicions religioses de Catalunya. Per Agna de Valldaura. Il·lustracions de J. Junceda. Dos llibrets de 32 pàgs., cada un. **30 cèntims** per llibret.

Memòries d'un cabaler, per Jaume Raventós. Il·lustracions de J. G. Junceda. 439 pàgs. En rústega, **3 ptes.**; en tela, **5 ptes.**

El Senyor Rector d'Ozeron. Novel·la de Francis Jammes. Trad. de J. F. Ràfols. Vol. VI., de la «Biblioteca Horitzons». 260 pàgs., en rústega, **4 ptes.**

Fruits primerencs. Vides de Sants en la infantesa i joventut, per Mn. J. Arderiu, Prev. Il·lustracions de J. Rapsomanikis i F. Guerrero. 225 pàgs., en cartoné, **2,50 ptes.**

**IMPERMEABLES, PLANXABLES,
SÓN LES TOVALLES IDEALS**

De venda en els grans basars, cases de mobles,
tapisseries, comerços de teixits, linòleums, etc.

CASA ROSICH

Ronda de S. Pere, 7 - Telèfon 19923
Avda. del Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613
Tapineria, 33 - Telèfon 12940

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENÇAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

GUAYALINA

OLIVER RODÉS és excel·lent per a combatre la **TOS**.
Té tots els avantatges de la creosota sense cap dels seus in-
convenients. Tolerància gàstrica perfecta.

DE VENDA EN TOTES LES FARMACIES

Laboratori: OLIVER RODÉS. - Consell de Cent, 304 - BARCELONA

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

(Barcelona)

RUBI

de

Rynd. Sr. Rector

BARCELONA

CATLUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er